

τοῦ ἀηδονιοῦ. Εὗρισκαν παντοῦ φιλόξενη ὑποδοχή καὶ ἡ κατάστασή τους, ἡ φαινομενικὰ ταπεινὴ, τοὺς ἀνύψωνε περισσότερο. Ὁ ἥρωας ἐχειροκροτοῦσε τὰ τραγοῦδια τοὺς κι' ὁ κατακτητὴς ἔδειχνε σεβασμὸν στὸν ποιητὴ, ἐπειδὴ καταλάβαινε πὼς δέχοντο αὐτὸν ἡ τερατώδεια προσωπικότητά του δὲ μπορούσε νὰ περάσῃ πάνω στὴ γῆς παρὰ σὰν ἀνεμοζάλη. Οἱ καρδιές, ποὺ ἀγαποῦσαν, μὲς σὲ ἐπιθυμίες τους καὶ σὲ χαρές τους, ἐδοκίμαζαν αἰσθήματα γλυκὰ, σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὰ ἐμπνευσμένα χεῖλη τους· ἀκόμη κι' ὁ πλούσιος δὲν ἔδινεν ἀξία στὰ πλοῦτη του, στὰ εἰδωλά του, παρὰ ἐπειδὴ τοῦ παρονοιάζονταν μὲ τὴ λάμπη, ποὺ τοὺς ἐχάρριζε τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητῆ. Τέλος ποῖος ἀνύψωσε τὸν ἄνθρωπο ἴσαμε τοὺς θεοὺς καὶ ποῖος ἔκαμε τοὺς τοὺς νὰ κατεβούνη στὴ γῆς, παρὰ ὁ ποιητὴς;

Τέτοια ἦταν ἡ πνευματικὴ κατάσταση τοῦ Βίλελμ. Τὸ πάθος, ποὺ ἐνόμιζε πὼς τὸ εἶχε δαμάσει, ξαναγεννιόταν ζωνρότερο. Ἐφτανε μιὰ λέξη, ἓνα περιστατικὸ νὰ τὸν ξαναφέρει σὲ τὶς ιδέες, ποὺ ἀγωνίζονταν νὰ τὶς διώξῃ. Ὁ γέρο-Μάϊστερ, μὴν ξέροντας τὴν αἰτία τῆς ἀρρώστιας του, δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ, πὼς ἓνας νέος ποὺ ἔδειχνε ἰσάα προτερήματα γιὰ τὸ ἐμπόριο, εἶχεν ἐνοικια τόσον λίγο πεζά. Μολοντοῦτο στοχαζόταν, διὰ τὰ ταξίδια θάφεραν ἴσως κάποια ἀλλαγὴ σ' αὐτὴ τὴν ἀμύλησιν, σ' αὐτὴ τὴν θλίψη, ποὺ δὲν ἦταν σὺνηθὰ τὰ κύρια γνωρίσματα τοῦ χαρακτῆρα τοῦ γιου τοῦ. Κι' ὁ Βίλελμ ὁ ἴδιος ὁμολογοῦσε ἀπὸ μέσα του, πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ καλλίτερο μέσο γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς πειρασμοὺς ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσαν πάλι. Ὁ γέρο-Μάϊστερ λοιπὸν κι' ὁ συντάκτης του δὲν ἐκοπίσαν νὰ τὸν πείσουν.

(Ἔχει συνέχεια)

(Μετάφραση ΗΛ. Π. Β.)

ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΤΟΥ

Σ' ἓνα ἄρθρο μου μὲ τὸν τίτλο «Μεταπολεμικοὶ Στοχασμοί», ποὺ εἶχε δημοσιευτῇ στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ «Νουμά», γράφοντας γιὰ τὴν ἀλλαγὴ, ποὺ γίνεταίς τὶς ιδέες καὶ στὰ ἰδανικά τῆς ἀνθρωπότητας, καὶ γιὰ τὴ συνάκολουθον ἀλλαγὴ, ποὺ θὰ γίνῃ στὴν κρίση μας γιὰ τοὺς ποιητὲς καὶ καλλιτέχνες, ποὺ τὸ ἔργο τους στηρίζεται στὰ ἰδανικά αὐτά, διατύπωσα καὶ τὸ συμπερασματικὸ στοχασμὸ. «Σήμερα π. χ. ἡ ιδέα τῆς στενῆς πατρίδας συνταυτισμένη μὲ τὴν ιδέα τοῦ Κράτους... ἀρχίζει νὰ ξεπέφτῃ στὴν κρίση μας καὶ στὸ λογικὸ μας, ἀρχίζει νὰ μᾶς φαίνεται σὰν κάτι ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνώτερη ἡθικότητα τῆς ἀνθρωπότητας. Κι' ὅταν ἔχουμε τέτοια ἀντίληψη τῆς ιδέας τῆς πατρίδας, πὼς θὰ μπορῇ νὰ μᾶς συγκινήσῃ ὁ πατριωτισμὸς ἔξαφνα τῶν «Περσῶν» τοῦ Αἰσχύλου... καθὼς καὶ ὅποιοδὴποτε ἄλλο πνευματικὸ δημιούργημα, βγαλμένο ἀπὸ ἰδεολογία, ποὺ σήμερα ἡ αὔριος δὲ θὰ τὴν τιμοῦμε;»

Ὁ κ. Σπ. Μελάς γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴ σοσιαλιστικὴ κίνηση (δηλαδὴ αὐτὸς θαρρεῖ πὼς τὴ χτυπάει) γράφει. «Ὁ Αἰσχύλος δὲν ἀξίζει πέντε παράδες διὰ τοὺς ἀνθρώπους τούτους. Εἶνε νοικοκύρης... εἶνε ἀστὸς... Εἰς Ἑλληνικὸν περιοδικὸν τοῦλάχιστον, ὅπερ ἐμνήθη ἔσχάτως εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ἐθαλάσσαμε μὲ πολλὴν ἱλαρότητα καὶ τούτο σὺν τοῖς ἄ-

λοις, ὅτι δὲν κισθανόμεθα πλέον τοὺς «Πέρσας» του, αὐτὸ τὸ λαμπρὸν δραματικὸν ποίημα τῆς κοσμοϊστορικῆς νίκης. Δὲν εἶνε σοσιαλιστικόν. Εἶνε τὸ ἀνδρὸς; ἐνὸς ἐθνικοῦ ἀγῶνος κλπ.»

Ἡ παρὰμόρφωση καὶ τῶν λόγων μου καὶ τοῦ στυλολογισμοῦ μου εἶνε φανερά. Ἐμένα ὁμῶς δὲ μὲ ξαφνίζει. Τὸ πρᾶγμα τὸ συνηθίζει παραπολὺ ὁ κ. Μελάς. Γιὰ νὰ κἀν πνεῦμα (χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ καταλαβαίνει, ὅτι μὲ τὸ νὰ κἀν κανεὶς πάντα πνεῦμα δείχνει τὴν ἔλλειψη πραγματικῆς ἀξίας του) παρὰμορφώνει τὰ λόγια, τὶς ιδέες τῶν ἄλλων. Τὸ συνήθισε τόσο, ὥστε νὰ παρὰμορφῶνῃ καὶ τὰ λόγια ξένων συγγραφέων, ποὺ παραθέτει στὰ διάφορα γράφόμενά του, παρὰμορφώνει τὶς δικῆς του ιδέες, τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό του. Βλέπετε ἂν μπορῇτε ἓνα Μελά, ποὺ νὰ εἶνε ὁ ἴδιος σὲ γνώμης του δυὸ ἡμέρες μονάχα. Τώρα τελευταῖα ὁμῶς ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ συνεργάζεται μὲ παραλήδες (Ἐταιρεία Ἑλληνικοῦ Θεάτρου) κ' ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ κἀν μικρὴ γνωριμία μὲ κάποιον ἔργο τοῦ Λεοντὰ Μπωλιέ (μὲ τὴ μεσολάβηση, καθὼς λένε, τοῦ οἰκονομολόγου κ. Λεόντ. Οἰκονομίδη) ἐνοιωσε πᾶς ὁ ἄνθρωπος, ὅτι εἶνε «νοικοκύρης» κι' ὅτι τόσο καιρὸ παρὰμόρφωνε τὸν ἑαυτό του. Κ' ἔτσι ἔρχεται μὲ παραποίηση τῶν στοχασμῶν τῶν ἄλλων νὰ δικαλοῖ τὴν ἀστικήν του πίστη καὶ νὰ μᾶς κἀν κ' ἐμᾶς νὰ πιστεύοιμε, ὅτι ὅρηκε πᾶς τὴν ὄντοτήτά του. Νὰ τὴ χαιρέται καὶ νὰ τὸν δηγῇ πάντα νᾶναι ἄνθρωπος τόσο καλῆς πίστεως, ὅσο κι' ὅταν γοῶσιν: «Κατὰ τὸ σύστημά των (τῶν σοσιαλιστῶν δηλαδὴ) ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται πρῶτον ἀπὸ στόμαχον, δεύτερον ἀπὸ στόμαχον, τρίτον ἀπὸ στόμαχον.»

Νὰ συζητήσουμε ἄλλο μὲ τὸν κ. Μελά ἐπάνω σὲ τέτοια ζητήματα δὲν τῶχουμε σκοπὸ ἐπειδὴ νοιώθοιμε πὼς δὲ θὰ τὰ θγάνοιμε πέρα μ' ἀνθρώπους, ποὺ τῶχαι τὸ φυσικὸ τους νᾶναι στὴ συζήτησίν τους κακόπιστοι. Μήτε καὶ θὰ τοὺ ἀπαντήσοιμε τίποτε σ' ὅσα καὶ ἂν γράψῃ, ἐπειδὴ ξέροιμε πὼς τὸ καθεὶ τὸ κάνει ἀφορμὴ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅσο καὶ νὰ παρὰμορφῶνῃ ιδέες, στοχασμοὺς ἄλλων γιὰ νὰ λέῃ τι τὸν συμφέρει κι' ὅτι τοῦ ἀρέσει, καὶ δὲν ἔχοιμε καθόλου καιρὸ νὰ ἐξυπηρετοῦμε τὶς μικροαδυναμίες του.

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Μαθαίνουμε θετικὰ πὼς τὸ «Ἀριστεῖο» τῶν Γραμμάτων τὸ παίρνει ἐφέτος ὁ ποιητὴς τῶν «Τραγοιδιῶν τῆς Φυλακῆς» κ. Ἰ. Μ. Λαμβέργης. Πρῶτος ἐπιλαχὼν ἔρχεται ὁ κ. Ρ. Φιλύρας.

— Ἰσως στὸ ἐρχόμενο φύλλο, ἂν ἔχοιμε τόπο, δημοσιεύοιμε κι' ἄλλα τραγοῦδια ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Bonosenectius «Μύρδην» — Φίγδην». Λυπούμαστε ποὺ μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ ξανατυπώσοιμε ὁλόκληρο τὸ ἀθάνατο βιβλίο.

— Ὁ «Νουμάς» ἀναγκάζεται νὰ δηλώσῃ, μιὰ γιὰ πάντα, πὼς δὲ θ' ἀσχοληθῇ ποτὲ μὲ διάφορους **Βωμολόχους** νεανίσκους ποὺ πρὶν μάθουν ἀκόμα νὰ γράφουν ἄρχισαν ν' ἀσεβοῦν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΤΥΠΟΣ»

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αρχισυντάκτης: ΗΛ. ΒΟΥΓΙΕΡΙΑΝΣ

~~~~~  
= Γραφεία, Σοφοκλέους 'Αριστείδου =  
~~~~~

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

'Εσωτερικού: 'Ετησία Δρ. 10.— 'Εξάμηνος Δρ. 6.—

'Εξωτερικού: » Φρ. 15. » Φρ. 8.—

~~~~~  
"Εκαστον φύλλον λεπτὰ 25

~~~~~  
'Αρχαίαι και διαφημίσεις διαχ. 2 ο στίχος.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΤΤΟ θαρροῦμε νὰ συστήσουμε ξεχωριστὰ στοὺς ἀναγνώστες μας τὴν πολιτικοκοινωνικὴ μελέτη τοῦ κ. Α. Παυλίδου ποὺ ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ σημερινό μας φύλλο. Ἡ μελέτη αὐτή, γραμμένη ἐπίτηδες γιὰ τὸ «Νουμᾶ» θὰ κρατήσῃ ἕξ ἕως ἑπτὰ φύλλα, ἴσως καὶ περισσότερα, γιατί ὁ κ. Παυλίδης, ποὺ σπούδασε πολιτικὲς ἐπιστῆμες στὴν Ἑλβετία καὶ κατέχε ἐπιστημονικὰ τὸ μεγάλο ζήτημα, δὲ θὰ περιοριστεῖ μόνο στὴν ἱστορικὴ του ἐπισκόπηση, μὰ θὰ ξετάσῃ καὶ τὴ σημερινή του ἐξέλιξη, δείχνοντας πῶς τὸ δέχτηκε καὶ πῶς θὰν τὸ δεχτεῖ ἡ κάθε κοινωνία καὶ ποὺ μπορεῖ νὰναι, γλήγορα ἢ ἀργά, ἡ ἐπίδρασή του καὶ τ' ἀποτελέσματά του στὸν κάθε λαὸ. Ὁ «Νουμᾶς», ποὺ στὸ πρόγραμμά του μέσῃ εἶναι ἡ «ἀπὸ περιοπῆς» ἐξέταση καὶ παρακολούθησι τῆς σοσιαλιστικῆς κίνησις, λογιζέται εὐτυχῆς ποὺ στὸν κ. Παυλίδην βρῆκε τὸν πιὸ κατάλληλο καὶ τὸν πιὸ καλοσυνειδητὸ ἐρευνητὴ τῆς.

ΚΙ ὁ καημένος ὁ μπάριμπα Φορτούνιο, ξικολουθεῖ, ἢ τὸ σωστότερο ξινάρχισε πάλι νὰ ταξιδεύει μετὰ τὸν ἀρμπά. Ὁ μπάριμπα Φορτούνιο, ποὺ στὰ νιάτα του εἶπνε φρινατικὸς σοσιαλιστῆς καὶ μάλιστα συνδικαλιστῆς τοῦ περιόρημου «πατιριού», ποὺ πάει νὰ πεῖ μπολσεβίκος, ξαναγύρισε πάλι στὸν Ἀστισμό, καὶ τὰ βάζει μετὰ τὸ «Νουμᾶ» καὶ μετὰ τοὺς συνεργάτες του, παραμορφώνοντας τὰ λόγια τους καὶ κατακεραυνώνοντας μετὰ μπαγιατικὰς ἐξυπνάδες τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Ὁ μπάριμπα Φορτούνιο δὲν κάνει μετὰ τὸ σοσιαλισμὸ τίποτε λιγότερο ἀπὸ κείνο ποὺ ἐκάνανε οἱ καθαρουσσιάνοι τοῦ προῖστορικοῦ καιροῦ μετὰ τὸ δημοτικιστικὸ ἀγῶνα, δημιουργώντας τὴν «Κεχειμπάρα» καὶ τὴ «Σοφία σούζα» καὶ τᾶλλα τέτια μασκαράλῃκια, γιὰ νὰ θάψουν τάχα μ' αὐτὰ τὸ ζήτημα. Μὰ ὅσο θάφτηκε ὁ δημοτικιστικὸς ἀγῶνας μ' αὐτά, ἄλλο τόσο

θὰ θαφτεῖ καὶ ὁ σοσιαλιστικὸς ἀγῶνας μετὰ τὰς μπαγιατικὰς ἐξυπνάδες τοῦ μπάριμπα Φορτούνιο.

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ εἶναι Ρούσικη λέξις καὶ σημαίνει Μαξιμαλιστῆς. Καὶ Μαξιμαλιστῆς πάλι εἶναι ὁ σοσιαλιστῆς τῶν ἄκρων, ὁ συνδικαλιστῆς, καὶ κατὰ ἀκόμα παραπάνω, ἂν θέλετε. Τί ἔγινε ὁμως ἐδῶ; Οἱ πολέμιοι τοῦ σοσιαλισμοῦ ἀγωνίζονται νὰ δώσουν στὴ λέξι μὴν ἀοριστία, μιὰ σκοτεινάδα, κατὰ μπερδεμένο τέλος πάντων ποὺ ν' ἀφίνει τὸν καθένα ὅπως θέλει νὰν τὴ μεταχειρίζεται. Ὅπως δηλ. ἔγινε καὶ μετὰ τὸ ἀνόητο ἐπίθετο «μαλλιαρός», ποὺ τὸ δημιουργήσαν οἱ πολέμιοι τοῦ δημοτισμοῦ.

— Καλὰ, σοῦ λέγανε τότες, δημοτικιστῆς, μὰ καὶ μαλλιαρός;

Τὸ ἴδιο ἄρχισε νὰ γίνεται καὶ τώρα.

— Καλὰ, σοῦ λένε, σοσιαλιστῆς, μὰ καὶ μπολσεβίκος;

Οἱ μπαγαπόντες, βλέπετε, ἀντιγράφουν ἀλλήλους.

Ο ΝΟΥΜΑΣ δὲν εἶναι «Ἑλληνικὸν περιόδικον ὅπερ ἐμυήθη ἐσχάτως εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Μπολσεβικισμοῦ», καθὼς σαλιαρίζει σὲ νέο χιονογράφημά του ὁ γνωστὸς ὑπερλόγιος. Ὁ «Νουμᾶς» ἀπὸ τὰ 1907 εἶχε ἀνοίξει τὶς στήλες του στὴν ἀκαδημαϊκὴ σοσιαλιστικὴ συζήτησι, ἀπὸ τὴν ἴδια δηλ. ἐποχὴ ποὺ καὶ ὁ γνωστὸς ὑπερλόγιος, συνδικαλιστῆς τότες, ἔγραφε σ' ἄλλο λόγιο, σοσιαλιστὴν καὶ αὐτὸν τότε, ποῦμενε στὸ Μόναχο, νὰ κατεβῇ μὴν ὦρ' ἀρχύτερα στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ μποῦν ἐπικεφαλῆς τοῦ σοσιαλιστικοῦ ἀγῶνα καὶ νὰ βάλουν τὰ πράματα σὲ τάξη. Ὅπερ ἔδει δεῖξαι.

ΔΕ θὰ χειροκροτήσουμε τὸ λοχία Ζάχαρη, ποὺ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Μέτωπο σκότωσε τὴ γυναῖκα του, γιατί τὴ βρῆκε ἄπιστη ἀφοῦ τάχε φτειάξει, στὴν ἀπουσία του, μ' ἄλλον. Αὐτὰ τὰ ζητήματ' αὐτῆς τιμῆς δὲ μᾶς συγκινοῦν καθόλου. Δὲν τὸ ἀρνιούμεστε πῶς ὁ ἄνθρωπος ποῦμενε δυὸ χρόνια ὀλάκερα στὸ Μέτωπο, εἶχε ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ ὀνειρεύεται, γυρίζοντας στὸ σπίτι του, νὰ βρεῖ ξεκουραστικὴ ἀγάπη, μὰ σὰ δὲν τοῦ εἶτανε γραφτὸ νὰ τοῦ τὴ δώσει ἡ γυναῖκα του, πολὺ λιγότερο θὰ τοῦ τὴν ἔδωκε τὸ μαχαῖρι ἢ τὸ πιστόλι ποὺ μεταχειρίστηκε. Τὸ Μέτωπο, τοῦ χθεσινοῦ πολέμου μάλιστα, τὸ φανταστήκαμε πάντοτε σὰν ἓνα σκολεῖδ' ἄξιο νὰ δώσει στὸν ἄνθρωπο πλατύτερα καὶ γενικώτερα ἰδανικὰ καὶ νὰ τὸν ξελευτερώσει ἀπὸ τὴν ἀστικὴ σκλαβιά μᾶς ἄπιστης γυναίκας.